Sărbătoarea secerişului, a mulţumirii ! Lev.23:39-41
cu ocazia R.Moldova, 13 oct.2019

Pământul la evrei rodeşte de 3 ori pe an,de 5 ori,sau de 12 ori pe an. Este un loc binecuvântat pe pământ. Smochinul rodeşte continuu,imaginea Israelului. Domnul Dumnezeu le cere însă bărbaţilor să aducă de 3 ori pe an la Ierusalim primele roade. BIKKURIM
Exodul 23:16-19
v.16. Din ce vei semăna pe câmp, pe câmpul tău nu pe câmpul altuia, sau cumperi de la unul şi dai la altul. Împ.Agripa avea un teren al lui pe care el singur îl lucra ca să aducă şi el Dumnezeului evreilor primele roade. Procesiune aducerii roadelor era fantastică şi de dorit de urmat,chiar şi de către neevrei. Puteai fi de rang înalt, puteai plăti pe cineva să lucreze – dar dacă nu lucrai tu personal, degeaba. Nu puteai aduce roada la Templu. Semănat de tine personal şi lucrat cu mâinile tale.

La spital un pacient striga din răsputeri:"mânile mele, mâinile mele..."şi se uita la mânile lui. Medicii au venit repede şi i-au zis ca nu e nimic rău cu mâinile lui. Ba da a zis el, că am visat ca eram înaintea Domnului la judecată, şi mâinile mele erau goale. Cum sunt mâinile tale? (vezi predica din Prov.6)
La Templu erau prezenţi câteva mii de preoţi din toate Zonele Israelului, iar aceştia ştiau locurile şi oamenii. Nu puteai minţi, că erai prins şi cu Domnul nu este de joacă.
Bărbaţii veneau cu coşniţele înaintea Domnului. Când noi Neamurile punem ceva în pământ şi ies roadele, ne bucurăm şi săturăm burta. Mâncăm din roada noastră. Dar evreii nu zic aşa. La evrei când ies primele flori ale legumelor, plantelor, evreul trebuia să strige tare să-l audă vecinii:" Bikkurim". Cele dintâi roade, partea Domnului. 1-a parte era a Domnului. Neamurile se gândesc la ei înşişi, iar evreii la Dumnezeu.
Noi, copiii Domnului cu cine ne asemănăm, cu lumea sau cu Dumnezeu?
Când copiii lor voiau să ia să mânânce din rod, părinţii îi opreau, şi spuneau: "Bikkurim". Copiii erau învăţaţi să strige şi ei şi să înveţe despre partea Domnului. Procesiunea de trimitere a roadelor era fabuloasă:"femeile îmodobeau coşniţele cu flori, taurilor li se puneau coroane de flori la gât şi li se înfăşurau foiţe de aur în jurul coarnelor. Pe coşniţe se aşezau porumbei albi şi în faţa lor mergea Maamadul, cel ce reprezenta întreaga zonă de unde proveneau. Pe drum cântau cântările Sionului, de bucurie că Domnul i-a scos din ţara Egiptului. La porţile Ierusalimului stăteau sute de preoţi care cercetau roadele şi dacă era ceva stricat le îndepărta, ca nu cumva să ajungă aşa înaintea Domnului.
Fiecare bărbat din Israel venea cu darul lui, mult sau puţin. Nu conta. Putea fi cult sau incult, unii aveau coşniţe din aur, altul avea o roadă mică şi puţină, dar trebuia

să se prezinte cu ceea ce-l binecuvântase Domnul. Nu exista excepţii. Şi pentru unul şi pentru altul se spună că Pământul nu era al lor, al niciunuia, ci este al Domnului.Lev.25:23”Pământul este al Domnului”.
Evreii spun că şi surdul şi mutul aduc darurile lor, toată lumea.Nu avea voie să aducă cei ce erau hoţi şi tâlhari, cei ce practicau păcatul ca mod de viaţă.

Deuteronom 26:1-11, Psalmi 30:2,3 erau cântarea lor de laudă atunci când aduceau roadele.
Deuter.26:11 apoi să te *bucuri*. Întâi *aduceai* Domnului, apoi te bucurai deplin. Dă-i Domnului, mai întâi, dând cuiva, fii darnic, fii recunoscător. Dă ceea ce e mai bun. Astfel îţi aduni comori pentru cer. Domnului îi place că pământul rodeşte, dar El se aşteaptă de la noi să aducem roadă pentru Numele Lui. Pe El îL interesează mai mult ce rodim noi pentru Împărăţia Lui.
Matei 9:37,38. Domnul era prezent la o astfel de sărbătoare şi El spune:”Mare este secerişul, dar lucrătorii sunt puţini, rugaţi pe Domnul secrişului să scoată lucrători la secerişul Lui”.Nu vorbeşte despre roadele pe care El le ştie. Nu pământul era problema, ci noi suntem problema.
Psalmi 37:25”am fost tânăr şi am îmbătrânit,dar nu am văzut pe cel neprihănit lipsit, şi nici pe urmaşii lui cerşindu-şi pâinea”.
Gal.5:22 ne vorbeşte despre rodul Duhului. El este la singular, dar are 9 roade, care nu trebuiesc separate, ca bucuria să fie deplină.

Principiul investiţiei, semănatul şi seceratul! Galateni 6:7-9
1.Totul începe cu o sămânţă. Această sămânţă are în ea absolut tot ce trebuie, toată informaţia necesară. Ea ştie ce are de făcut. Sămânţa are o valoare f.mare. În lume există o Bancă mondială de seminţe în Norvegia la Svalbard, în care sunt păstrate seminţe de tot felul în caz că s-ar întâmpla vreo nenorocire şi nu ar mai exista sămânţă. Această sămânţă a fost creată de Dumnezeu. Gen 1:11. Sămânţa este şi Cuvântul Lui Dumnezeu. Cuvântul Domnului aşteaptă precum un leu în cuşcă, care aşteaptă să fie eliberat. Aşa este cu Biblia predicată. Are putere.
2. Nu se întâmplă nimic până nu semeni o sămânţă, o plantezi, la timp şi ne la timp. Totul aşteaptă, este pregătit pentru o sămânţă. Ioan 12:24,Marcu 4:26,27.
3. Când am nevoie să mânânc, plantez sămânţa. Ecclesiastul 11:6. Cine udă pe altul (cine predică altuia), se udă pe sine însuşi.
4. Recoltez ceea ce seamăn. Gal.6:7-9
-semăn în fire: Iov 4:8, Prov.22:8;Osea 10:13; Matei 7:2
-semăn în Duhul: Prov.11:18;Osea 10:12;Iacov 3:18;Prov.16:3
5. Eu nu sunt singurul semănător în acel câmp, ci alţii au investit înaintea mea : părinţi, bunici, rude, Duhul Domnului au pregătit acel teren pentru acea sămânţă. De multe ori alţii au făcut lucrarea grea, de pionierat. Ioan 4:38

6.Plugarul după ce seamănă, aşteaptă recolta. Nu se ia de gât cu ţarina, ci aşteaptă. Iacov 5 ne învaţă principiul răbdării constructive. Eccl.3:1, Gal.6:9.
7. Întotdeauna culeg mai mult decât decât semăn. Un grăunte a dat 30%, altul 60%,iar altul 100%, dar atenţie, depinde ce semeni:" Semeni un gând, culegi o faptă / Semeni o faptă, culegi un obicei / Semeni un obicei, culegi un caracter /Semeni un caracter, culegi un DESTIN!"
8.Cum pot mări recolta: plantând mai multe seminţe. 2 Cor.9:6,7; Prov.11:24; 2 Cor.9:10
9. Plantează prin credinţă şi cu lacrimi. Când ai plâns ultima dată că nu se pocăiesc oamenii?! Psalmi 125:5,6
10. Cel mai bun mement pentru semănat este...acum. Eccl.11:4,5